

Neděle 14.9.2014 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Sk 2,41-47: „Přitažlivá církev – církev otevřená pro druhé“

Jsou kostely, do kterých chodí spousta lidí a obdivují jejich architekturu a velikost. Jsou jiné kostely, do kterých si chodí lidé poslechnout dobrého kazatele. Někdy je takovým „magnetem“, který přitahuje lidi, křesťanská bohoslužba s moderní hudbou. Ovšem asi nejsilnějším motivem, který může lidi přivést do kostela nebo modlitebny, je možnost *setkání se živým Bohem*. Tam, kde lidé uslyší v kázání Boží oslovení a kde v rámci bohoslužby přijímají Boží odpuštění a prožívají uzdravení z různých trápení, tam se lidé vrací. To je totiž nakonec to nejdůležitější, co by nemělo v Kristově církvi chybět: *Boží mocná přítomnost!*

1. Přitažlivá církev – církev, ve které jedná Bůh

Dnes jsme přečetli oddíl ze Sk, který nám přibližuje situaci ze začátků Kristovy církve. Je to jeden z biblických textů, který nemůžeme obejít, když uvažujeme o Kristově církvi. Máme zde před očima „model“ novozákonní církve, „prototyp“ křesťanského sboru, jak si ho Pán Ježíš představoval. Jak se to stalo, že během krátké doby byla v Jeruzalémě živá křesťanská církev?! Po seslání Ducha svatého v Jeruzalémě vyprávějí apoštolové lidem životní příběh Ježíše Krista. Jejich vystoupení je tak silné, že asi 3000 posluchačů uvěřilo v Ježíše a nechalo se pokřtít. - V té chvíli neměli Ježíšovi učedníci po ruce přesné instrukce, jak mají vést společenství nových křesťanů a jak z nich budovat Kristovu církev. Neměli „manuál“, podle kterého by všechno organizovali. Ty Boží, duchovní principy měli v srdci, Duch svatý jim je zjevoval, otevíral jim oči pro správné cesty a způsoby, jak mají jako křesťané žít. Pán Ježíš působil prostřednictvím Ducha svatého na celé společenství křesťanů a ukazoval jim, *co* mají dělat a *jak* to mají dělat.

Z toho zápasu o život podle Ducha postupně vyrostlo v jeruzalémském sboru několik důležitých aktivit a důrazů. Slyšíme o tom, že „*vytrvale poslouchali učení apoštolů*“. Věřící se nechali vyučovat a vzdělávat v porozumění Ježíšově cestě. Poznali, že jim to ve víře a v životě pomáhá. Proto podnes patří k základním prvkům sborového života studium Bible a snaha o porozumění biblickému učení.

První křesťané také pochopili, že „*mají být spolu*“. Pán Bůh je ve společenství oslovil a oni společenství přijali jako dar a osobní vztahy dále rozvíjeli. Učili se sdílet jak ve věcech duchovního života, tak v každodenních potřebách. – Dále vidíme, že Duch svatý vedl křesťany k modlitbám. *Modlitby* věřících a církve jsou výrazným projevem Božího působení. Společné modlitby věřících vytvářejí duchovní ovzduší a jsou součástí nového života. A nakonec se dočteme o tom, že Duch svatý vede křesťany také k *misijnímu úsilí*. Mladá církev se učí předávat dál radostnou zprávu o Boží záchraně a Pán Bůh jí v tom žehná. To všechno dohromady působí, že křesťanský sbor přitahuje další lidi, roste a má vliv na své okolí.

Tento text je v Bibli zapsán také pro nás, abychom věděli, jaká je Boží vůle s Kristovou církví a jak chce Pán Ježíš Kristus formovat a vést náš sbor na Žižkově.

2. Přitažlivá církev – církev, kde je mezi lidmi láska

Jedním z nejsilnějších projevů Boží přítomnosti v Kristově církvi je *láska*. O křesťanech v Jeruzalémském sboru čteme, že „*byli spolu, měli všechno společné, prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval*“. Něco takového není v lidských silách. Když to funguje tímto způsobem v rodině, je to radost. Ale když to podobně funguje ještě v jiném společenství, to už je zázrak! Ano, právě proto, že to mezi lidmi není samozřejmé, že se mají rádi a že si pomáhají, ukazovali si lidé na křesťany hned od začátku a říkali: „*Podívejte se, jak se milují!*“ Tak to bylo vidět mezi křesťany, že se v jejich životě musela stát nějaká

velká změna, když se začali chovat úplně jinak, než je to obvyklé. Takovým nápadným projevem proměny lidí, kteří uvěřili v Ježíše Krista, byla láska k Bohu a láska k lidem. Byla to láska, kterou do jejich srdce vložil Bůh. Ap. Pavel o tom píše křesťanům, že „*Boží láska je vylita do srdcí všech věřících skrze Ducha svatého*“ (Ř 5, 5). Tím se dá vysvětlit, čím to bylo, že křesťané žili mezi sebou v lásce a měli dobré vztahy také k dalším lidem. Tak to slyšíme například o křesťanech v Soluni: „*O bratrské lásce není třeba, abych vám psal, neboť Bůh sám vás vyučil, jak se máte mít mezi sebou rádi*“ (1Te 4, 9.10). - Není jasnější důkaz proměněného srdce, než když se člověk dokáže podělit s druhým o to, co má.

V 21. století žijeme v jiných podmínkách a ta konkrétní pomoc bude vypadat jinak, než ve století prvním. Ale princip je stejný: láska to je čin, láska se projevuje konkrétní pomocí! Bratr, který rozumí elektrice, opraví něco v domácnosti vdovy; někdo pomůže s opravou auta tomu, kdo si s tím sám neporadí; jindy to může být finanční pomoc někomu, kdo se octl v nouzi...praktická pomoc při úklidu, stěhování.... Jsou vidět dnes mezi námi konkrétní projevy lásky, jak to bylo vidět mezi prvními křesťany? Je v našem sborové společenství znát a vidět Boží přítomnost a Boží působení?

3. Přitažlivá církev - církev, kde je místo pro všechny

Pán Ježíš posílá své učedníky k lidem. Vzácnou zprávu o Boží lásce a Božím odpuštění si nemají nechávat pro sebe. Tak se to dělo v Jeruzalémě a Pán přidával k jejich společenství ty, kteří uvěřili. Ptáte se, jak to vypadalo? Pravděpodobně tak, že apoštolové kázali, křesťané vyprávěli o Kristu dalším a všichni podle toho žili. Snad se to dá říct také tak, že jeruzalémský sbor byl „otevřeným a přitažlivým společenstvím“, do kterého přicházeli noví lidé.

Ti, kdo uvěří v Krista, potřebují pro svůj další život a růst společenství církve. My si možná řekneme, proč ne? Ať lidé přijdou, místo tady je, rádi je uvidíme. Jenže my většinou čekáme, že se noví lidé zařadí, přizpůsobí a přijmou za své všechny formy sborového života. Málo myslíme na to, že s každým novým člověkem se mění ovzduší ve sboru. A že je třeba postupně vyměnit staré dobré „tradice“ za nové, měnit způsoby bohoslužeb, zpívat nové písně.... Pokud chceme udělat v našem sboru pro nové křesťany „místo“, musíme ho nejdříve udělat ve svém srdci! A to nejde samo. To vyžaduje změnu srdce a postoje. Tak si to musíme přiznat, že nám křesťanům je bližší se ve sboru uzavřít do sebe, než myslet na „hosty“.

Minulou neděli jsme mluvili o možnosti nových začátků s Ježíšem. Dnes to chci vztáhnout na život sboru. Chci vás všechny pozvat k takovému novému začátku, k obnově misijního úsilí. Začít bychom měli *pokáním* z toho, že nám to tak trvá, že se nám do misie nechce a že jsme vlastně neposlušní. A to je na tom to nejhorší, že známe Ježíšovo slovo, víme o úkolu, který nám svěřil, ale nijak si s tím hlavu nelámeme! Potřebujeme se za to *modlit*. *Misijní otevřenost církve* vůči světu vyžaduje změnu myšlení a postojů a trvalý zápas o to být „církví pro druhé“. S Boží pomocí chceme překonávat „soběstřednost“ a hledat cestu k lidem, kteří Ježíše Krista ještě neznají. - Po otevření jednoho církevního centra se v novinách objevil článek s titulkem „*Církev s přebalovacím pultem*“. Novináře zaujalo, že se v církvi myslí i na maminky s dětmi. Jinde reportéři chválili v médiích křesťany za to, že v projektu sborového domu udělali místo pro novou MŠ a tím pomohli ve svém regionu rodičům s malými dětmi. - Možná si myslíme, že to chce dobrý nápad a že se hodně věcí dá zvládnout dobrou organizací... Jenže za tou charakteristikou prvního křesťanského sboru vidím ještě něco hlubšího. V jeruzalémském sboru je mezi křesťany zdravé *duchovní ovzduší*. Všechno, co se tam děje, vyrůstá z osobního vztahu ke Kristu, ze živé víry a oddanosti Ježíši Kristu. V tom se potřebujeme obnovit a sem se potřebujeme vrátit, abychom mohli být církví, která přitahuje lidi k Pánu Ježíši a ve které se mohou lidé setkat s Boží láskou, milostí i mocí. Taková je Boží vůle pro náš sbor. Vydejme se společně tímto směrem. **AMEN.**

Bronislav Kaleta